

HIMMELI

SVENSKA KYRKANS SVERIGEFINSKA MAGASIN 2018

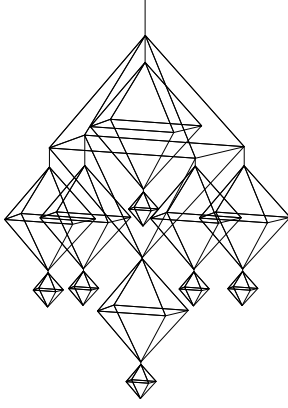
ELÄMÄN PUU Livets träd

Puusta näkee taivaan,
vaikka näkee sen kyllä
alempaakin

Kirjoitetaan
yhdessä!

Rakastan elämääni

Ruotsin kirkko

TOIMITTAJALTA | FRÅN REDAKTÖREN

HIMMELI

KUVA/FOTO: ANNA VAN DER WALK

Lapsuuteni kotipihalla kasvoi monihaarainen koivu. Yksi haaroista oli sahattu poikki, jotta muille jäisi kasvutilaa. Pikkuinen lapsenvartalonni hivuttautui sisään koivumajaan, jossa kanto toimi tuolina ja koivunrungot seininä. Kuin olisin istunut valkoisten pilareiden ympäröimässä tempelissä, jonka vihreä lehvuskupoli avautui taivaaseen! Siellä koivupyhätössä elin fantasia-maailmassa, siellä minuun imeytyi perheen tunneperimä kesän tuoksuista, ruiskaunokeista ja ahomansikoista ukkosen jyrinä ja kylmiin pakkasöihin. Sinne olen palannut, kun olen yrittänyt kartoittaa juuriani ja sitä maailmaa, johon synnyin ja jossa kasvoin aikuiseksi. Ei niinkään ole kyse kotikunnan historian kirjoittamisesta vaan siitä, miten muistan tuon ajan. Tai siis luulen muistavani. Ihmisen muisti on selektiivinen ja saattaa jopa pettää, varsinkin, jos asiat ovat liian monimutkaisia tai jos lapsen tuntemuksia ei ole aikaisemmin sanoitettu.

Ruotsin kirkko järjesti kirjoittamisen ohjaajakoulutuksen siitä kiinnostuneille suomenkielisille työntekijöilleen. Omasta elämästä kirjoittaminen on eheyttävää. Lisäksi se on arvokasta tulevia sukupolvia ajatellen, sekä historiallisena dokumenttina että ainutlaatuisena omaelämäkertana. Monen Suomesta Ruotsiin siirtyneen historia katosi muuttomatikalla. Joskus mukaan tuli vain muutama kauhtunut valokuva. Sinulle rakas lukija HIMMELI tarjoaa tällä kertaa lukuisia vinkkejä ja työkaluja perhehistorian kirjoittamiseen. Kannattaa myös kysyä omasta seurakunnasta mahdollisista kirjoittajakursseista.

Joskus olemme hukassa itseltämme siitä huolimatta, että sukupuu on tuttu ja yhteydet toimii.

Silloin ehkä ikävöimme jotakin muuta, jotakin olennaista, minkä koemme menettäneemme. Olisiko se Elämän puu? Siitäkin löytyy paljon luettavaa tässä lehdessä.

Den nordiska mytologin beskriver världen som ett stort träd, asken Yggdrasil. I Bibelns skapelseberättelse möter vi trädet som ger kunskap om gott och ont. Ett släktregister liknar ett träd där föfäderna bildar rötterna och de nytillkomna står för lövverket.

Det finns många likheter med träd och människor. Den stora skillnaden är att träden kan leva så ofantligt länge och att de därmed har så mycket att berätta – bara vi lär oss att lyssna.

Träden kan lära oss att dö. De slutar växa, släpper sina löv, grånar, faller. Planterade på en kyrkogård sänker de sina rötter ner i jorden och möter där våra förfäder, smälter samman med dessa och blir till jord.

Ronny Ambjörnsson, professor i idéhistoria

När Svenska kyrkan ordnade en utbildning för sverigefinska medarbetare i att skriva sitt liv, fylldes kursplatserna snabbt. Att skriva i en grupp är ett tryggt sätt att undersöka den egna släktens historia. Att minnas, att analysera och att sätta ord på ärvda känslor är just nu speciellt aktuellt i Finland. För 100 år sedan utkämpades ett krig som har fått många namn: inbördeskrig, frihetskrig, brödrakrig. Tiden har inte läkt alla sår; utan bearbetning kan traumatiska erfarenheter gå i arv i flera

generationer. Skuggor kan plötsligt dyka upp även i ett till synes harmoniskt liv. Att läsa gamla tidningsklipp, brev och anteckningar eller att bläddra i bleknade fotoalbum kan aktivera skrivlusten, att röja i källaren eller rensa på vinden likaså.

För några år sedan flyttade jag från ett stort hus med både vind och källare till en liten lägenhet. Hur ska du få plats med allt, utbrast omgivningen. Jag döstädar, förklarade jag och gick runt och valde med omsorg det jag ville ha med mig: porslin, glas och bestick, vaser, tavlor, prydnadsföremål, textilier, böcker, foton. Mina två barn som nu bor i huset med sina familjer tog över en stor del av det som blev kvar. Resten såldes via blocket eller hämtades av hjälporganisationer.

Nuförtiden reser jag med lätt bagage (ett uttryck lånat från Tove Jansson). Jag känner mig fri. Den dagen jag är färdig med min yttre resa, ja, då har jag redan röjt både källaren och vinden.

En titt i backspeglarna avslöjar jag att jag i själva verket börjat döstäda långt innan flykten. Det var när jag hade blivit ensam i huset och jag samlade alla kära minnen i ett rum som jag kallade nostalgirummet. Där kunde jag sätta mig ner och minnas, än med sorg, än med vemod, oftast dock med glädje och tacksamhet.

”Kan vi inte sluta döstäda och börja leva i stället”, skrev någon på Twitter. För mig handlar döstädning om frihet – inte bara från något utan även till något. Det handlar om att ge själen utrymme, att lyssna inåt, att prioritera, att ta sig själv på allvar. ”Till den friheten har Kristus befriat oss.” (Gal. 5:1).

HELI VAN DER VALK

Tässä numerossa

6 Rakastan elämäni

12 Kymmenen kysymystä

20 Puusta näkee taivaan, vaikka näkee sen kyllä alempaakin

22 Kirjoitetaan yhdessä!

ÖVRIGT I DETTA NUMMER:

- 2. Toimittajalta
Från redaktören
- 4. Himmelistens tekniktips
- 9. Växa längs marken
- 10. Minun tieni seurakunta-
pedagogiksi

- 11. Minun tieni papiksi
- 14. Föräldrakraft
- 15. Vanhempien voimaryhmä
- 16. Livets träd
- 19. Elämän puu
- 25. Elämäni puita

- 26. Minun tieni kirkkomuusikoksi
- 27. Minun tieni diakoniksi
- 28. Viisautta ympäri vuoden
- 30. Lukuvinkkejä
- 31. Koko elämän kirkko

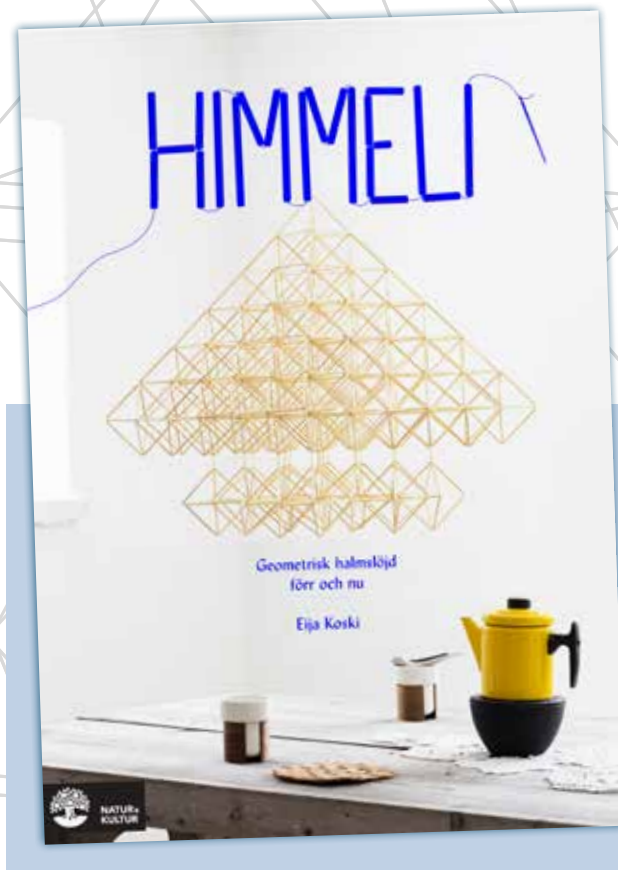
I Göteborgs årliga Kulturkalas ingår också Barnens Kulturkalas, Nordens största barnkulturfestival. Som en del i Finland100-firandet ordnades en himmeli-workshop för stora och små.

KUVA/FOTO: HELI VAN DER WALK

KUVA/FOTO: HELI VAN DER WALK

Att skapa takkronor av råghalm – eller himlar som de kallas – är gammalt finskt hantverk som upptäckts på nytt och tagit designvärlden med storm. Halmkronorna med sina raka linjer, geometriska former och spröda, luftiga känsla har något naturligt och tidlöst över sig. Samtidigt kan de med tillägg av nya material och färger bli moderna skulpturer.

I boken Himmeli får du en grundläggande introduktion till att bygga himlar med tekniktips och 24 modeller.

En mönsterritning till varje projekt hjälper dig att följa stegen och visar hur du kan skissa själv när du vill gå vidare och skapa egna modeller. Himlarna i boken har den klassiska naturnära känslan, men du får förslag på alternativa material för att anpassa stilen.

Eija Koski är världens enda konstnär med titeln himmelist. Hon ställer ut, föreläser och håller kurser i konsten att skapa himlar runtom i Norden och övriga världen.

NATUR & KULTUR

Rakastan elämäni

Sosso Milegrim on ihminen, jonka säteilyvoiman tuntee heti, kun hän pyyhältää pienellä rullatuolillaan huoneeseen. Hän on pienikasvuinen, koska hänen rustonsa ei kasvanut normaalisti. Jännittävintä on kuitenkin hänen sisäinen voimansa ja tarmo, jolla hän elää elämäänsä. **TEKSTI JA KUVA: PIRJO HAMILTON**

Sosson 110-senttinen vartalo on ollut kirurgien veitsen alla monen monta kertaa. Viimeksi viime syksynä, jolloin toiseen olkapäähän laitettiin titaania tueksi. Hänen perheensä muutti Ruotsiin Sosson vuoksi 45 vuotta sitten. Suomessa lähiympäristö katsoi karsaasti ja sääliä epätavallista lasta. Ruotsalainen lääketiede sen sijaan oli kiinnostunut ja halusi auttaa perhettä, seurata ja tutkia harvinaisen vamman kanssa elämistä.

Hänen kokonsa on ollut aina jännittävä seikka Ruotsissa. Jännittävintä on kuitenkin hänen sisäinen voimansa ja tarmo, jolla hän elää elämäänsä. Hän on ammatiltaan sosionomi ja johtaa jo seitsemättä vuotta MISA:n toimistoa Uppsallassa. Sosso Milegrim on myös tunnettu ja kysytty funkisluennoitsija. Hänen viestinsä niin työelämässä kuin estraadilla on tämä: elä täysillä ja anna mahdollisuuksia itsellesi!

Unelmien eteen on tehtävä työtä

– Yhteiskunta ei ole koskaan odottanut tai vaatinut minulta mitään. Ei opintoja.

Ei ammattia. Ei omaa asuntoa. Ei mitään. Olisin saanut sairaseläkkeen 16-vuotiaana ilman kummempia kyselyjä, ja minun oletettiin asuvan äidin luona koko ikäni.

– Kaiken, mitä minulla on, olen itse saanut työlläni. Olen asettanut haasteita ja päämääriä itselleni ja ryhtynyt toteuttamaan niitä. Toki minulla on ollut hyviä tukijoukkoja ympärilläni, mutta paljon myös epäilijöitä ja varoittelijoita, Sosso kertoo.

Sosson perhe opetti hänelle jo pienenä tyttönä, että elämässä on nähtävä vaivaa, mikäli haluaa jotakin. Elämä ei tule yhtään sen hauskemaksi kuin miksi sen itse teet, hänen vanhempansa neuvoivat. Kotona hänelle asetettiin vaatimuksia.

Unelmat ja tavoitteet eivät suinkaan aina ole menneet odotusten mukaisesti. On ollut takapakkia ja pettymyksiä, kriisejä ja sairauksia.

– Tietenkään kaikki ei ole mennyt toiveideni mukaisesti, mutta olen rohkea ja haluan ainakin yrittää, hän sanoo painokkaasti. Myös epäonnistumisista oppii. Olen myös hyvin päättäväinen luonne ja tiedän, että se on hyvä ja huono ominai-

suus minussa. Tämän ominaisuuden kanssa teen töitä jatkuvasti, Sosso tunnustaa nauraen.

– Tiedän myös, että päättäväisyyteni herättää joskus ärtymystä.

Suojelusenkeleitä on ollut paljon matkassa

Sosso Milegrim on avoin ja puhelias. Huumori välkkyvät hänen silmissään koko ajan ja nauru on herkässä.

– Minulla on ollut ja on paljon ihmisiä, jotka tuoppaavat minua oikealla hetkellä eteenpäin. Enhän suinkaan olisi pärjännyt yksin. Ei meistä kukaan pärjää yksin maailmassa. Jotenkin minulle on jatkuvasti avautunut ratkaisevilla hetkillä uusia ovia, kun yhteiskunta on pannut vastaan.

Matkustaminen avartaa

Sosso Milegrim on matkustanut kaikilla mantereilla ja työskennellyt myös avustustyössä mm. Sri Lankassa ja Intiassa. Hän suunnittelee matkansa aina itse. Ensimmäisen reppureissunsa hän teki 23-vuotiaana silloisen poikaystävänsä kanssa Australiaan. He kiersivät valtavaa maata

KUKA: Sosso Millegrim

IKÄ: 47

AMMATTI: Sosionomi, luennoitsija

KOTIPAikka: Uppsala

MOTTO 1: Elä täysillä ja anna mahdollisuuksia itsellesi!

MOTTO 2: Älä suostu uhriksi! Pelko pois!

kolme kuukautta. Tämän matkan jälkeen hän on tehnyt lähes joka vuosi pitkiä kokemuskätköjä eri puolille maailmaa.

– Matkustaminen avartaa ja rikastuttaa näkemään, ettei kaikki ole niinkuin täällä meillä Pohjolassa.

Paljon on ollut ja on edelleenkin varoittelijoita. Miten sinä nyt selviät? Et-hän sinä nyt sitä voi tehdä? Varoittelijat ovat kerta toisensa jälkeen joutuneet hiljaisiksi. Sosso ajaa autoa, hän on hypännyt laskuvarjolla ja hankki sukellusluvan jo vuosikymmeniä sitten. Hän sukeltaa aina, kun siihen on mahdollisuus ja mieluiten lämpimissä ja trooppisissa vesissä.

– Vedessä olen kuin kala. Kehoni on veden alla painoton ja kevyt. Kaikki on helppoa, hän kertoo onnellisesti huokaisten.

Sillä juuri kehonsa kanssa hänellä on jatkossa haasteita. Uusia titaanosia asennetaan lähivuosina kyynärpäihin ja polviin. Silti suunnitelmassa on jo safarimatka Tansaniaan syksyllä. Ja päinvastoin kuin moni luulee, Sosson matkoille on mukaantulijoita. Ei niin, että hänet otetaan mukaan.

Rauhan kaipuu kasvaa iän myötä

Nuoruusvuosien kova vauhti on hieman hiljentynyt, Sosso kertoo. Ei pelkästään sen vuoksi, että keho asettaa enemmän esteitä. Sisäinen tarve vetäytyä omaan rauhaan ja yksinäiseen pohdiskeluun on kasvanut iän myötä.

– Nuorena lähdin helposti mukaan kaikenlaiseen touhuun ja innostunhan minä helposti edelleenkin, hän tunnustaa iloisena. Olen oppinut iän myötä asettamaan rajoja itselleni ja lähimpiirille ja varsinkin varoittelijoita yritän kaihtaa nykyisin. Ne vievät niin paljon voimiani. En jaksakaan loputtomiin perustella hankkeitani ja haaveitani. Toteutan ne mieluummin.

Sosso Milegrim haluaa vielä paljon elämältä. Hän on hämmästyneenä, että hänet halutaan edelleenkin kuntien ja hoitoalan inspiraatiopäiville. Viime aikoina hän on saanut myös useita pyyntöjä kirjoittaa kirja elämästään.

– Puhua minä kyllä osaan ja uskallan. Mutta kirjoittaminen! Se onkin valtava haaste.

Haluan jakaa energiaani kanssaihmisille

MISA:n toimistopäällikkönä Sosso Milegrim on ennen muuta työntekijöidensä tuki. MISA:n palveluja ostavat työnvälitysjärjestöt ja kunnat eri tavoin vammautuneiden ihmisten saamiseksi työmarkkinoille.

– Haluan tehdä työtä sellaisessa energiakentässä, joka saa ihmiset kasvamaan ja kukkimaan. Se on antamista ja saamista ja niin saadaan tuloksia aikaan. Joskus se vie paljon aikaa. Meillä MISA:ssa se saa viedä aikaa, joskus jopa vuosia.

– Uhrimentaliteettia on aivan liian paljon tarjolla, Sosso sanoo. Varsinkin tänä aikana, jolloin individualismi on vallalla. Uhrikorrettia tarjotaan helposti ja valitettavan moni myös ottaa sen vastaan. Ennakokuluuloja on paljon vammaisia kohtaan.

– Jos otat uhrin roolin, sinua voidaan sääliä ja myös syyllistää. Sen vuoksi haluan aina viestittää niin työssäni kuin inspiraatiopäivillä: anna itsellesi mahdollisuus, älä suostu uhriksi.

Sosso rakastaa elämäänsä eikä vaihtaisi sitä milloinkaan toiseen elämään.

Växa längs marken

Det finns två träd häruppe i Nordingrå som liknar mig – eller kanske tvärtom. Det står en lönn vid lagårdsknuten, som har flera stammar. När blåsten tar i gnisslar den och gnäller, se det är lätt att förstå varför folk trodde på troll och skogsrå.

Så där gör jag också. När vinden tar tag i kronan och rister den, då gnisslar jag och gnäller, klagar till Gud och människor. Gud tål det bättre. Gud tål det bra. Det är så vi håller kontakten under blåsiga tiden, jag klagar och Gud tål mig.

Det finns en tall också, ute vid Norrfällsviken. Den är inte bara knotig, den har liksom slagit knut på sig själv tre, fyra gånger. Den står hårt utsatt för havsvinden som böjer den mot stenig mark. Men den rätar snart på sig igen. Och varje år bär den nya gröna små kottar.

Jag hälsar på den där tallen bland det första jag gör på sommaren, för att se om hon har överlevt. Det har hon. Hon har en hemlighet: Väx en stund efter marken om du inte kan räta på dig just nu.

Krokiga träd har sannerligen sin egen skönhet. Jag klappar hennes skroviga stam och säger: Håll ut, syster! Jag lägger mig på bänken bredvid, vid spången som

går över klapperstensfälten. Tusen och millioner stenar, för länge sen spolade runda av havet. Ljus och mörker far genom tallkronan över mitt ansikte och själen lugnar sig.

Ibland finns det klara juniljuset där, lyfter vitt mot natthimlen en kort stund, återvänder som en andning. Luften är sval, vinden från havet nästan rakt ostlig mot röda och grå stenar och jag kliver på dem – nej, skuttar inte som barnbarnen, men ganska så nått kliver jag ner till vattenbrynet, vadar försiktigt ut en bit. Ändå skrämmer jag upp svärtorna som springer tungt på vattnet innan de lyfter. Mås och trut är mer blaserade och flyttar sig bara lite utåt i viken. En fisktärna dyker, gracil och precis som en klassiskt skolad dansös.

Ibland finns det en dimma också, som kommer in från havet i stora sjok, som trötthet. Det gäller att smyga bilen genom den, en liten bit i taget för att inte tippa över kanten när vägen hastigt svänger i branten. Eller gå av och gå, kallfuktigt, tungandat.

Som varje riktigt trött dags viljeans-trängning bara för att göra dagen, besluta sig för att genomföra den, timme för timme. Tala förstånd med kroppen, som

inte tänker gå i en enda trappa till eller ta på sig något som inte är mycket mjukt. Lirka lite med det arma huvudet som bara vill läsa deckare. Ta till självdisciplinen bara för att borsta tänderna.

Men dagar när pianomusik slår som hagel mot smärtande muskler och konserten att somna blir alldeles bortglömd och mottagligheten bara skruvas upp i varanda nervända, då går jag inte att lirka med. Såna dagar går bara att vänta ut. Och ja, det kan man också göra, genomföra detta icke-görande. Ibland märker jag att det sitter någon bredvid, någon som kan kraftlöshet. Ibland har han väl annat att göra, han ska ju sköta hela vida världen, och då får det gå det också.

Det är kanske det som är att växa längs marken.

Psaltaren 25

LENA MALMGREN
PRÄST OCH FÖRFATTARE

Texten är ett utdrag ur boken Taggtråd och törne: texter för fastan och andra tider då tröst behövs. Arcus-förlag.

Minun tieni seurakuntapedagogiksi

Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät, ja minun tahtoni on, että lähdette liikkeelle ja tuotatte hedelmää, sitä hedelmää joka pysyy. JOH. 15:16

Olen kotoisin Pohjois-Hämeestä, Orivedeltä. Siellä asuin elämäni ensimmäiset 18 vuotta. Suurin tapahtuma nuoruudessani oli se, että tulin uskoon 15-vuotiaana Suomen lähetysseuran rippikoululeirillä. Uskoontuloni muutti tulevaisuudensuunnitelmiani; ihanneammattini oli siihen asti ollut eläinlääkäri, mutta nyt ajattelin, että ehkä Jumala haluaisi minun tekevän töitä ihmisten parissa. Suunnitelin siis lääkärin ammattia, mutta kun luin Raamattua, tulin 15-vuotiaana siihen tulokseen, että jos kerran Jeesus parantaa sairaita, niin miksi minun pitäisi lukea lääkäriksi. Nykyään olen kyllä sitä mieltä, että Jumala toimii myös lääkäreiden kautta ja olen kiitollinen kaikista niistä lääkäreistä, jotka ovat auttaneet sekä minua että perhettäni vuosien varrella.

Tulevaisuudensuunnitelmat siis muuttuivat ja koin, että Jumala haluaa kutsua minua kirkon työhön. Niin minusta tuli kirkon nuorisotyönohjaaja. Ensimmäinen työpaikkani oli Karkkilan seurakunnassa, josta päädyimme sitten monen mutkan kautta Södertäljeen, tekemään työtä suomalaisten siirtolaisten parissa.

Kun mieheni, Tapio, sai ensimmäisen papin paikkansa Örebrosta, sain myös minä puoliaikaisen seurakuntapedagogin viran sieltä. Örebron muistot ovat hyviä ja valoisia. Kirkkoherra kysyi meiltä ensimmäiseksi: ”Miten te haluaisitte, että asiat olisivat suomalaistyössä?” Olimme pudota tuoilta, emme olleet tottuneet osallistumaan aktiivisesti päätöksentekoon.

Örebrosta muutimme takaisin Suomeen. Valmistauduimme Lahdessa lähetystyöhön kolmisen vuotta. Sen jälkeen teimme työtä Lontoossa neljä ja puoli vuotta toisuskoisten siirtolaisten parissa (People of other faiths). Se oli todella mielenkiintoista aikaa. Toisen lapsemme syntyi Lontoossa.

Kun sitten tuli aika jättää lähetystyö, kyselimme Jumalalta paikkaamme. Vanha kutsu Ruotsiin tuli ajankohtaiseksi. Nyt olemme olleet Skövdessä yli 25 vuotta. Olemme nähneet seurakunnan elämää vauvasta vaariin asti. Entisten rippikoululaisten lapset käyvät nyt lastentoiminnassa. Uskomme, että Jumala toimii.

Näinä vuosina on kantanut kokemus siitä, että Jumala itse on kutsunut työhönsä, jolloin hän on myös vastuussa siitä. Meidän tehtävämme on olla avoimia hänen johdatukselleen ja elää lähellä häntä. Siihen ei koskaan kyllästy. Jumala rakastaa minua – ja sinua – ja hänen suunnitelmansa ovat ylivoimaisia omiin suunnitelmiimme verrattuina. Hänessä on lepo, lohdutus, voima, anteeksiantamus ja rauha joka tilanteeseen.

OUTI SYRJÄTIE
SEURAKUNTAPEDAGOGI, SKÖVDE

KUVAFOTO: YKSTIIVINEN

Minun tieni papiksi

Lena Hildénin ajatuksena oli neljän vuoden työrupeama synnyinmaassaan Ruotsissa. Elämällä oli kuitenkin toiset suunnitelmat; Turku on edelleenkin kotoinen lomakohde, mutta juurille ja pesänteolle otollinen maaperä löytyikin yllättäen Dalslandin maaseudulta.

Kutsumuksen saaneena ja kutsun kannattelemana olen tukeutunut Jeesuksen sanoihin Johanneksen evankeliumissa: ” Ette te valinnee minua, vaan minä valitsin teidät, ja minun tahtoni on, että lähдете liikkeelle ja tuotatte hedelmää, sitä hedelmää joka pysyy.” Niin minä tällaisena olen viimeisen 15 vuoden aikana palvellut viidessä eri hiippakunnassa, kahdessa eri kirkossa ja juurtunut uudestaan synnyinmaahani Ruotsiin.

Itämeren tuulet puhalsivat minut Ruotsin kirkon rekrytointiristeilylle ja lopulta laivalle, joka rantautui Tukholmaan heinäkuussa 2008. Linja-autot olivat lakossa koko Suur-Tukholman alueella keskellä suosituinta lomakautta ja kesti hetken päästä uuteen asuinkuntaani ja työpaikkaani. Suunnitelmissani oli asua Tukholman seudulla yhden olympiadin ajan ja palata Turkuun. Kohtasinkin elämäni ihmisen, pesunkestävän maajussin, jonka kanssa sain perustaa perheen Dalslandin maaseudulle ja alkaa remontoida sielukasta vanhaa omakotitaloa. Saimme yhteisen vastauksen vanhemmuuden kutsumukseemme ja nyttemmin arkeani ihastuttavat miehen lisäksi kaksi kaksikielistä lasta.

Pieni maalaiskunta Karlstadin hiippakunnan eteläisimmässä osassa, Dalslandissa, on osoittautunut työhistoriani kansainvälisimmäksi paikaksi. Teemme kuukausittain kirkollisia toimituksia ruotsin kielen lisäksi suomeksi, englanniksi, norjaksi ja saksaksi. Eli saamme tälläkin tavoin yhdessä kokea kuuluvamme samaan kirkkoon. Yhteisen leivän jakaminen alttarilla ja jumalanpalveluksien jälkeiset fika-pöydät ovat olleet luontevia arjen ja yhteisöllisyyden kokemuksia, joissa pyhyys on luontevasti ollut läsnä. Kristus elää ja on keskellämme.

Suomalainen sydän ja ruotsalaistunut mentaliteetti

Sinulla ja minulla on omat persoonamme, identiteettimme ja henkilöhistoriamme. Yhteistä meille on, että jaamme kaksi maata, kieltä ja kulttuuria sujuvasti ihan jokaisena vuoden päivänä. Oma tieni on kasvattanut minut viihtymään molemmissa maissa, kommunikoimaan molemmilla kielillä ja herättämään suomalaisen sydämen ja hieman ruotsalaistuneen mentaliteetin. Kaikkein eniten olen kotonani kirkossa, joka on avara selkeillä seinillä ja jossa armoa ja rakkautta välitetään ehdoitta ja rajaamatta.

Oma tieni peilautuu tällä hetkellä voimakkaasti aikatauluihin; kalenterista näkyy, milloin olen virantoimituksessa, milloin lapset pitää hakea koulusta, viedä harrastuksiin, tuoda kotiin, ostaa kaverisynttäreille lahja, minä päivänä mies tulee vuorotöistä kotiin ja milloin lähdetään Turkuun lomalle. Juuri nyt olen elämän kirkkaassa keskipäivässä: epäsäännöllisessä kokopäivätyössä käyvä seurakuntapappi, pikkumukuloitten mutsi, jolla on liian vähän aikaa ystäville ja joka unelmoi – ei enää mistään. Ruotsin vuodet ovat antaneet minulle kaiken.

Tästä kontekstista nousee konstailematon uskoni Jeesukseen, päivittäiset rukoushetkeni ja tarmo kääriä hihat työntekoon.

LENA HILDÉN
PAPPI, MELLERUD

KUVA/FOTO: VEISTINEN

KYMMENEN KYSYMYSTÄ

Mari Forsberg

Tällä hetkellä 65 Ruotsin 290 kunnasta kuuluu suomen kielen hallintoalueeseen. Maahan on syntynyt aivan uusi ammattiryhmä, hallintoaluekoordinaattorit. He toimivat usein tiiviissä yhteistyössä Ruotsin kirkon suomenkielisten työntekijöiden kanssa. HIMMELI lähti tutustumaan yhteen heistä.

Mikä työssäsi on haasteellisinta / antoisinta?

Monelta suunnalta samaan aikaan tulevat vaatimukset, jotka ovat usein keskenään ristiriitaisia. Vähemmistöjen, työnantajan, poliitikkojen, median, Lääninhallituksen ja muiden valtion virastojen intressit ovat harvoin samoja eli vastatuulta riittää.

Antoisinta onnistumiset. Esimerkiksi se, että usean vuoden työn jälkeen avataan suomenkielinen osasto. Hymy. Kiitos. Tai onnistunut projekti, jossa uudet yhteistyötahot ovat löytäneet toisensa. Mutta ehdottomasti myös nähdä, miten ihmiset saavat toisistansa voimaa ja oppivat uutta. Ja kuulla jonkun kollegan joskus oma-aloitteisesti nostavan esille myös vähemmistöasiat.

Mistä ammennat iloa ja voimaa?

Hiljaisuudesta, hevosista, metsästä, lasten ilosta, halauksista ja hyvistä keskusteluista.

Mitkä asiat ovat olleet vaikeimpia elämässäsi tähän mennessä?

Läheisten kärsimisen katseleminen. Rakkaan, edesmenneen isotädin pitkän vanhainkotipai-kasta taistelun vetäminen samaan aikaan kun

ydinperheessä remontoitiin, sairastettiin ja hoidettiin vastasyntyntä vauvaa...

Pelko, josta olet päässyt eroon?

Suurelle tai vieraalle yleisölle puhumisesta. Edelleenkin jännitän ja voin änkyttää, mutta hyvin menneen esityksen jälkeen on voittajan olo.

Mitä opettelet elämässä juuri nyt?

Löytämään sitä kuuluisaa tasapainoa elämässä. Laittamaan asioita tärkeysjärjestykseen ja riittämään.

Mistä haaveilet?

Omasta islanninhevosesta!

Löytö, jonka mielelläsi jakaisit muillekin?

Ruotsalaisille ja muun maalaisille ystäville ja muillekin yritän aina antaa lahjaksi jotain juuri heille sopivaa suomalaista kirjallisuutta.

Mitä kirkko merkitsee/on merkinnyt elämässäsi?

Vuosien varrella se on ollut aikamoinen viharakkaussuhde. Lapsena olin oma-aloitteisesti

mukana kaikilla mahdollisilla leireillä, kuoroissa ja kerhoissa. Partiossa (seurakunta taustayhteisönä) opin uskomattoman paljon erilaisia käytännön taitoja, mutta myös elämästä ja ihmisistä. Edelleen useampi läheisimmistä ystäväistäni on partioajalta. Teininä vaihto-oppilaana olin erittäin uskonnollisessa perheessä, joten jouduin todella pohtimaan omaa näkemystäni ja seisomaan sen takana. Uskonnollisten yhteisöjen ja henkilöiden valta-aseman väärinkäyttö niin historiassa kuin nykypäivänäkkin saa raivostumaan. Mutta voima ja seesteisyys, jota jotkut voivat kirkosta ammentaa on ihailtavaa. Ihailen myös suuresti kirkon monipuolista toimintaa ja etenkin täällä Ruotsissa suomenkielinen toiminta on antanut paljon.

Jos tapaisit 15-vuotiaan Marin (itsesi), mitä haluaisit kertoa hänelle?

Mikko Harjun biisin sanoin: Sinä riität, olet kaunis juuri noin. Sinä riität, olet täydellinen noin.

Mikä tekee elämästä mielekästä sinulle?

Perhe, läheiset ihmissuhteet, uuden oppiminen, elämän pienet nautinnot ja antoisa työ.

MARI FORSBERG

IKÄ: 40

PERHE: puoliso ja 5- ja 8-vuotiaat lapset.
Vanhemmat ja veli perheeseen Suomessa
KOTIPAIKKA: Sollentuna

YÖPÖYDÄLLÄ: Sekalainen pino luettavaa
mielialan mukaan. Äkta amerikanska
jeans, Centrerad ridning, Iltasatuja kapi-
nallisille tytöille, Liekki ja Skriva –lehtiä.

SUOMI: Mökki, meri, suku ja juhannus
RUOTSI: Koti ja arki

Föräldrakraft –

Pilotprojekt i Svenska kyrkans sverigefinska familjediakoni

Barnfamiljerna, oavsett form och storlek, lever med många vardagsutmaningar. Var och hur får föräldrarna en möjlighet att dela sina tankar om det som både ger och tar kraft i familjevardagen? Föräldrakraft är ett projekt med målet att stärka föräldrar och erbjuda förebyggande stöd i föräldraskap.

Föräldrakraft i sin grundform bygger på tre till fyra medarbetarledda föräldraträffar. Varje träff har ett tema och man arbetar både med enskilda övningar och delande i gruppen.

Exempel på teman:

1) Var kommer jag ifrån?

Hur ser min släkt, bakgrund och uppväxksammanhang ut? Hur påverkar det på mitt sätt att vara förälder?

2) **Vad känner jag?** Vilka utmanande känslor ingår i mitt liv som förälder? Hur hanterar jag dem?

3) **Hur fungerar jag i samspel med andra?** Hur kommunicerar jag som förälder? Hur kan jag bidra till välfungerande och konstruktiva beteende- och kommunikationsmönster i familjen?

Under 2017 har Kyrkokansliet utbildat sverigefinska församlingsmedarbetare i metoden föräldrakraft. Gruppverksamhet har hittills testats i Stockholms finska församling och feedbacken från föräldrarna var mycket positiv.

KUVA/FOTO: MAGNUS ARONSON/KON

PALVELEVA PUHELIN
020-26 25 00

JOKA ILTA KELLO 21-24
ÖPPET VARJE KVÄLL 21-24

SVENSKA KYRKANS FINSKA TELEFONJOUR

Lue lisää www.svenskakyrkan.se/palvelevapuhelin

Kaipaatko kuuntelijaa? Tarvitsetko tukea elämäntilanteeseesi? Ruotsin kirkon palveleva puhelin päivystää vuoden jokaisena iltana. Voit soittaa nimettömänä ja puhua luottamuksellisesti suomenkielisen päivystäjän kanssa.

Ruotsin kirkko

Vanhemprien voimaryhmä

Niki tarkastelemaan omaa sukupuutaan, josta selvisi paljon merkittäviä asioita, jotka vaikuttavat hänen vanhemmuuteensa.

Elämä on kiireistä ja stressistä, aina ei ehdi eikä jaksaa miettiä, miksi toimii niin kuin toimii. Vanhemprien voimaryhmän konsepti oli erilainen ja jännä tapa tutkia omaa vanhemmuutta, sanoo Niki Bergman, yksi voimaryhmäkokeiluun osallistuneista.

TEKSTI JA KUVA: MIRJA HUUSKO

Voimaryhmän konsepti oli erilainen ja jännä tapa tutkia omaa vanhemmuutta. Näin pohtii Niki Bergman, joka osallistui Tukholman Suomalaisen seurakunnan järjestämään vanhempain voimaryhmäkokeiluun.

Voimaryhmässä mietittiin piirretyn sukupuun kautta sukulaisten merkitystä omaan vanhemmuuteen. Joillakin oli laaja suku, joillakin vain muutama sukulainen. Mukana voi myös olla muita läheisiä, sukulaisina koettuja henkilöitä. Sukupuuta käsiteltiin sitten rastereiden kautta – katsottiin, mitkä henkilöt nousivat esille ja miten ne olivat vaikuttaneet.

Niki tunsu Riinan, ryhmän vetäjän ja pyysi päästä mukaan, kun kuuli voimaryhmästä.

– Tuntui tärkeältä pohtia omaa vanhemmuuttaan.

– Elämä on kiireistä ja stressistä, aina ei ehdi eikä jaksaa miettiä, miksi toimii niin kuin toimii. Itselläni on lyhyt pinna ja tulin temperamentti, selvittää Niki, jolla on 8 ja 3 -vuotiaat pojat.

Niki piti hyvänä asiana sitä, ettei hän tuntenut ketään muuta ryhmässä. Keskusteluissa vanhemman rooli oli keskiössä. Mukana oleminen edellytti avoimuutta ja halukkuutta osallistua ryhmä-

keskusteluihin sekä valmiutta tuntea luottamusta ryhmään ja olla aidosti läsnä.

– Jos mukana olisi ollut vaikkapa avio puoliso tai ystäviä, keskustelu olisi saattanut kääntyä puolison/ystävän tapaan toimia. Nyt sai keskittyä omaan vanhemmuuteen, omaan napaan tuijottamiseen, Niki naurahtaa.

Ryhmässä tarkkailtiin sukupuun pohjalta omia tunnetiloja. Lapsena aistii tunteiden kautta, mistä eri reaktiot ovat peräisin. Lapsi tunnistaa, pitävätkö vanhemmat toisistaan tai omista vanhemmistaan.

– Yksi konkreettinen asia, joka kävi ilmi, oli se, että vanhempani suvut olivat hyvin erilaisia. Toinen suku oli ollut köyhää, mutta siellä oli voimakas auttamisen ilmapiiri, halattiin ja pussattiin ja oltiin läheisiä fyysisesti. Toisen vanhemman suku sen sijaan oli enemmänkin ”akateeminen”, eikä siellä paljon kosketeltu. Siellä sanottiin kädestä pitäen päivää. Kyllä sielläkin välitettiin toisistaan, mutta vain eri tavalla.

– Kun tiedostaa nämä asiat, voi miettiä, millaista toimintamallia haluaa toteuttaa omassa kasvatuksessaan.

– Olen ehkä poiminut piirteitä molemmilta vanhemmilteni; suhde lapsiini on lämmin ja läheinen, meillä halataan pal-

jon ja ollaan fyysisesti läheisiä. Keskustellaan, mutta voidaan olla myös haastavia. Ahaa-elämys oli minulle tunnistaa suvun vaikuttajat.

– Mielenkiintoisia nämä kuolleet esikuvat, jotka edelleen vaikuttavat. Isoisäni kuoli, kun olin vajaan kahden vanha, joten minulla ei ole muistoja hänestä. En voi antaa hänelle palautetta hänen mielipiteistään, koska häntä ei enää ole. Tunnistatan kuitenkin hänen ajatuksensa joskus isäni sanoissa. Olenkin joskus kysynyt isältä: ”Oletko todella itse tätä mieltä?”

– Kurssin jälkeen ajattelen enemmän sitä, mistä oma vanhemmuuteni rakentuu, mitkä asiat olen tietoisesti valinnut ja mitkä taas omaksunut miettimättä. On hyvä tulla tietoiseksi siitä, teenkö jotain siksi, että se on mielestäni oikein, vai onko takana tapa, jonka olen omaksunut suvun taholta. Vanhemmuuden valintoja on tosi paljon!

– Kurssi oli jännä konsepti. Oli hieno mahdollisuus pohtia muiden kanssa, mikä on hyvää vanhemmuutta. Jonkin ajan kuluttua voisi olla seurantatapaaminen, jossa puidaan, onko tapahtunut mitään muutosta ryhmän jälkeen.

– Tällaiseen ryhmään osallistuminen olisi hyödyllistä ja ennaltaehkäisevää monille vanhemmille.

Livets träd

Genom Bibelns alla böcker, genom mänsklighetens långa historia och i våra egna korta liv finns en genomgående längtan efter det som inte går under, det som ska bestå. En längtan efter Livets träd.

”Vad tjock boken är!” ”Måste vi läsa allt?”
”Vad handlar den om?”

Ungefär så har konfirmander reagerat när de fått sina biblar. De har ofta önskat en kort sammanfattning över Bibelns innehåll, en resumé så att de vet ungefär vad det är för slags bok det har framför sig. De vill också veta om det är värt besväret att öppna boken och läsa dess texter.

Ibland har jag svarat att det är flera olika berättelser som förmedlar en historia om människors relation till Gud. Det är ett korrekt svar, men det är inget svar som intresserar eller engagerar konfirmanderna.

Allt oftare har jag istället valt att svara: ”Ja, det är en tjock bok. Men boken kan enkelt sammanfattas som historien om ett träd.”

Det svaret har konfirmanderna aldrig hört förr. Många har faktiskt blivit intresserade och önskat att få veta mer. Men svaret har jag inte bara givit för att försöka få konfirmander intresserade. Jag har främst berättat det för att det är sant.

I Bibelns första bok så äter de första människorna frukter från Kunskapens träd. Omedelbart blir de utvisade ur lustgården

med den dunkla motiveringen att de inte ska få möjlighet att också äta frukter från Livets träd.

Skildrar inte det här något centralt i människans liv? När människan fått kunskap, och därmed makt, så måste det sättas gränser för vad hon ska kunna göra. Efter att ha blivit utvisad ur lustgår-

den kan människan använda sin kunskap för att skapa en egen värld och ett eget samhälle. Men allt hon skapar, både det som är gott och det som är ont, har fått en klar begränsning. Utan tillgång till Livets träd är allt förgängligt. Ingenting som människan skapar, vare sig det goda eller det onda, kommer att finnas för evigt. Det är en gräns som kan upplevas både som tragisk och som barmhärtig, helt beroende på vad människan använder sin kunskap för att skapa.

Den människa som lever utanför lustgården har en inneboende skaparkraft men känner samtidigt en längtan:

*”Det borde finnas något mer i tillvaron.
Livet får inte sluta här”.*

När de rösterna talar inne i människan, då är det en längtan efter Livets träd. En längtan tillbaka till ursprunget, men också en längtan efter att slippa tillvarons begränsningar. En längtan efter att undslippa döden.

Inom Bibelns ramar möter vi denna längtan hos Abram som drar bort från Ur för att söka något mer. Vi möter den hos Mose och hans folk som vandrar genom öknen. Vi möter den hos lärjungarna som lämnar sina nät och sina fasta arbeten för att följa en lärare som inte har några jordiska ägodelar. Det är något annat än materiella ting som lockar. Kan vi inte här ana något av längtan efter Livets träd?

Kan vi inte känna igen denna längtan också i våra egna liv? En längtan efter något som verkligen består, som inte trasas sönder under livets gång.

Genom Bibelns alla böcker, genom mänsklighetens långa historia och i våra egna korta liv finns en genomgående längtan efter det som inte går under, det som ska bestå. En längtan efter Livets träd. Ett ständigt sökande efter det som gått förlorat.

Så kommer vi till Bibelns sista bok, Uppenbarelseboken. Där skildras först undergången av jord och himmel. Men ur detta kaos reser sig en ny värld. I den nya världen, mitt i en gata, står Livets träd. Det är ett träd som alltid bär frukt, ett träd som inte känner till någon förgänglighet eller begränsning. När det berättas om Livets träd så sägs det också: ”Ingen förbannelse skall finnas mer”.

I Bibelns första bok blev Livets träd otillgängligt. I Bibelns sista bok blir det tillgängligt. Så kan Bibelns historia, men också mänsklighetens hela historia, sammanfattas i denna berättelse. Allt börjar med att människan förlorar Livets träd och sedan ständigt söker och längtar efter det förlorade. Allt slutar med att människan finner Livets träd och tar emot dess läkedom. Så hålls Bibel och Mänsklighet samman i berättelsen om ett träd.

PETER HALLGREN STJERNORFF
PRÄST, GÄVLE

Elämän puu

Kaipaus läpäisee kaikki Raamatun kirjat, koko ihmiskunnan historian ja oman lyhyen elämämme. Me ikävöimme ja etsimme jotain pysyvää, jotain olennaista mitä meiltä puuttuu, jotain, minkä koemme menettäneemme. Me etsimme Elämän puuta.

”Aika paksu!” ”Pitääkö tää lukea kokonaan?” ”Mitä tää käsittelee?”

Rippikoululaisten reaktioita kun he ovat saaneet käsiinsä Raamatut. Monesti he ovat toivoneet lyhyttä yhteenvedoa Raamatun sisällöstä saadakseen kuvan siitä, millaisesta kirjasta on kyse. Nuoret haluavat myös peilata, että onko Raamattu avaamisen ja lukemisen arvoinen kirja.

Joskus olen vastannut, että Raamattu koostuu monista erilaisista kertomuksista, jotka kuvaavat ihmisen suhdetta Jumalaan. Se on ihan korrekti vastaus, mutta puhuttelee tuskin nuoria.

Yhä useammin olenkin alkanut vastata rippikoululaisille näin: ”Kyllä, se on paksu kirja, mutta koko sen sisällön voi tiivistää kertomukseen puusta.”

Tuo vastaus on tuntunut olevan nuorille ihan uusi, ja monissa on herännyt kiinnostus kuulla lisää. Vastaukseni tarkoitus ei ole ollut vain nuorten mielenkiinnon herättäminen. Olen ennen kaikkea halunnut esitellä Raamatun kertomuksena puusta, koska se on totta.

Raamatun ensimmäisessä kirjassa kuvataan, miten ensimmäiset ihmiset syövät hedelmiä hyvän- ja pahantiedon puusta.

Heidät karkotetaan välittömästi paratiisista. Hieman oudon kuuloisena perusteluna karkotukseen annetaan se, että muutenhan ihmiset söisivät pian myös Elämän puusta.

Eikö tämä kuvaa jotain aika keskeistä ihmisen elämässä? Kun ihminen on saanut tietoa, ja tiedon myötä valtaa, niin

hän tarvitsee myös rajat valinnoilleen ja tekemisilleen. Paratiisista poisajettu ihminen voi käyttää hankkimaansa tietoa oman maailman ja omannäköisensä yhteiskunnan luomiseen. Mutta kaikki ihmisen luoma on rajallista. Ilman yhteyttä Elämän puuhun kaikki on katoavaista. Mikään, mitä ihminen luo, onpa se sitten hyvää tai pahaa, ei kestä ikuisesti. Tuo katoavaisuuden rajoite voi tuntua sekä traagiselta että armolliselta, riippuen siitä, mitä ihminen luo.

Paratiisin ulkopuolella elävä ihminen kantaa sisällään suurta luomisvoimaa, mutta samalla myös suurta kaipausta:

”Eikö elämässä ole mitään enempää? Tässäkö koko elämä on?”

Kun nämä kysymykset alkavat kaikua ihmisen sisimmässä, on kyse Elämän puun kaipuusta. Kaipuusta takaisin alkuperäiseen. Kaipuusta vapauteen olemassaolon rajoituksista. Kaipuusta elämään, joka ei kuole.

Raamattu on täynnä tämän elämän kaipuun kuvausta. Kaipuu sai Aabramin jättämään kotiseutunsa Urin ja lähtemään matkaan, etsimään jotain enemmän. Kaipuu sai Mooseksen ja hänen kansansa vaeltamaan halki erämaan. Kaipuu sai Jeesuksen opetuslapset jättämään kalaverkkonsa ja vakituisen toimeentulonsa seurataksaan opettajaa, jolla ei ollut lainkaan maallista omaisuutta. Jokin muu kuin materia tai aineellinen hyvinvointi veti heitä puoleensa. Eikö kaikessa tässä voi aavistaa Elämän puun kaipuun?

Voimmeko tunnistaa saman kaipauksen myös omassa elämässämme? Kaipauksen jostain pysyvistä. Jostain, mikä ei rikkoudu elämän pyörteissä. Jostain, mitä emme voi menettää. Kaipaus läpäisee kaikki Raamatun kirjat, koko ihmiskunnan historian ja oman lyhyen elämämme.

Me ikävöimme ja etsimme jotain pysyvää, jotain olennaista, mitä meiltä puuttuu, jotain, minkä koemme menettäneemme.

Me etsimme Elämän puuta.

Raamatun viimeisessä kirjassa, Ilmestyskirjassa, kuvataan, miten sekä maa että taivas tuhoutuvat. Mutta kaaoksen keskeltä nousee uusi maailma. Tuossa uudessa maailmassa, keskellä katua, kasvava Elämän puu. Se on puu, joka kantaa lakkaamatta hedelmää. Puu, joka ei ole katoavaisuuden eikä rajallisuuden alainen. Tuon Elämän puun kuvauksen yhteydessä sanotaan myös: ”Mikään ei enää ole kirouksen kahleissa.”

Raamatun ensimmäisessä kirjassa ihminen menettää pääsyn Elämän puun yhteyteen. Raamatun viimeisessä kirjassa ihmiselle avautuu vapaa pääsy. Kertomus Elämän puusta kokoo näin koko Raamatun sisällön ja samalla koko ihmiskunnan historian: Ihminen, joka on menettänyt Elämän puun, kaipaa ja etsii sitä lakkaamatta, kunnes hän löytää sen ja saa ottaa vastaan sen uudistavan ja eheyttävän voiman.

Kertomus Elämän puusta nivoo yhteen Raamatun ja ihmisen historian.

PETER HALLGREN STJERNDORFF
RUOTSIN KIRKON PAPPI, GÄVLE

Puusta näkee taivaan, vaikka näkee sen kyllä alempaakin

Yhdessäolo ja toisiinsa tutustuminen suomen kielen ja leikin kautta on suuri ja tärkeä osa ruotsinsuomalaista seurakuntatyötä. HIMMELI kävi tapaamassa Sparvenin kappelin lastenkerholaisia. Siellä oli kova meininki päällä ja juttu luisti, vakavistakin aiheista.

TEKSTI JA KUVAT: KAJ AALTO

Sanna 7 v.

Julius 8 v.

August 6 v.

Tuulikki

Ilta 4 v.

Helmer 7 v.

Seurakunnan suomenkielisestä lastenkerhosta on tullut suosittu Västeråsissa. Sparvenin kappelissa lapset askartelvat, leikkivät ja juttelevat heitä askarruttavista asioista kuten kiusaamisesta, peloista ja hyvästä kaveruudesta.

Ohjaaja Tuulikki Bäckström toivottaa lapset tervetulleiksi. Useimmille hän on tuttu, mutta tänään kerhoon tulee uusia lapsia, jotka ovat hetken ihmeissään suomea puhuvien lasten joukossa, mutta pian he ovat menossa mukana kuin muutkin.

Useita kertoja mukana ollut neljävuotias Ilta kertoo, että kerhan hän oli surullinen tullessaan mummin kanssa kerhoon.

– Sitten halisin Tuulikkoa ja tuli parempi olo, Ilta sanoo.

Ilta, August, Helmer, Julius ja Sanna ovat tulleet HIMMELIN haastateltaviksi toisten lasten aloitellessa askartelua. On laulettu ruokalaulu ja syöty välipalaksi juusto- tai kinkkuvoileipää ja mehua.

Mikä tämä Sparven on?

– Jos menet keittiöön ja sitten toisesta ovesta, niin näet tosi ison kirkon, August selittää.

– Sitten tää on leikkipaikka. Kerho. Täällä askarrellaan, leikitään ja syödään, täydentävät toiset.

– Maalaaminen on kivaa, Ilta sanoo ja Helmer toteaa, ettei melkein ikinä maalata.

Mitä pelkää? Pelkäätkö dinosauruksia, sellaisia joita Augustin paidassa on?

– En todellakaan pelkää, August vastaa.

– Etkö pelkää, vaikka joku yrittää kuolluttaa (tappaa) sut? kysyy Helmer.

August heittää vastakysymyksen: No pelkäätkö sinä?

Julius kertoo, että meri on pelottava.

– Ja sitten en halua, että on sota, Julius sanoo.

– Minä pelkään verta – ja pimeää, Sanna sanoo.

August kertoo, että Ilta pelkää, kun hän pelottelee. Ilta on kuusivuotiaan Augustin pikkusisko.

Mitä tiedätte Jeesuksesta?

– Jeesus oli hyvä ihminen. Tosi kiltti muille, Julius vastaa.

– Joo, mutta se on kuollut jo, Helmer toteaa.

Ennen kuin viisikko siirtyy värittämään Suomen lippua, mikä on päivän askartelutehtävä, kysyn, ovatko lapset koskaan kiivenneet puuhun.

– Minä olen. Ja minä. Sieltä näkee kauas.

Kaikki ovat kiivenneet joskus puuhun.

– Ja sieltä näkee taivaan, Ilta sanoo.

Helmer tietää, että taivaan näkee alempaakin ja että puut puhdistavat ilmaa. Lisäksi puusta rakennetaan taloja ja siitä voidaan tehdä paperia.

Tuulikki Bäckström on seurakunta-assistentti, joka tekee työtä ruotsinsuomalaisten parissa Västeråsissa.

Ohjaaja Tuulikki kutsuu viisikon muiden seuraan. Hän sanoo nauraen, että osalla lapsia näyttäisi olevan muurahaisia housuissa, kun on niin vaikea istua paikoillaan. Lapset värittävät jokainen oman lippunsa ja kokoontuvat sen jälkeen lyhyeen harjauteen.

Tuulikki sytyttää kynttilän ja kertoo, että Suomi on ollut itsenäinen kokonaista 100 vuotta. Sitä juhlietaan joka vuosi itsenäisyyspäivänä.

Suomenkielinen lastenkerho on osa Ruotsin kirkon työtä Västeråsissa. Osallistuvien 4-7 -vuotiaiden lasten määrä on lisääntynyt ja Tuulikki Bäckström haluaisi jakaa pariinkymmeneen kasvaneen ryhmän kahtia. Siihen eivät kuitenkaan resurssit riitä.

– Lasten itsetunnon on tärkeää, että he saavat puhua suomea toisten lasten kanssa. Täältä löytyy uusia tuttavuuksia ja ystäviä, Tuulikki kertoo.

Kaikkien lasten suomen kieli ei ole kovin vahva, joten tarvittaessa ruotsi otetaan avuksi.

– Nuorimmille puhumme paljon arvopohjasta, miten olla hyvä kaveri ja miten eri tilanteissa syntyviä tunteita käsitellään.

Tuulikki Bäckström on tehnyt työtä lasten ja nuorten parissa Västeråsin seurakunnassa vuodesta 2009 lähtien. Sinä aikana hän on tutustunut suomalaislapsiin, joista monet ovat jo varttuneet teini-ikään. Yhteys on kuitenkin säilynyt. Tyttökerhossa hän tapaa heitä viikoittain.

– Nuorille on tärkeää saada puhua vakavista, heidän elämäntilannettaan koskevista aiheista jonkun luotettavan aikuisen kanssa.

*”En piitannut siitä pienestä äänestä sisälläni,
joka kyseenalaisti tekemisen järkevyyttä.
Kirjoitin, koska se oli niin hauskaa kaikessa
vallattomuudessaan ja luovuudessaan.
Tein siis juuri sitä, mitä uupumisesta
toipuva minäni tarvitsi”.*

Kirjoittaminen on hyvä tapa ilmaista itseään ja käsitellä asioita. Omasta elämästä kirjoittaminen ja kirjoitetun jakaminen toisten kanssa voi auttaa löytämään uusia näkökulmia, antaa etäisyyttä tapahtumiin ja siten voimaannuttaa. Ryhmässä kirjoittaminen on hauskaa ja se vahvistaa myös äidinkieltä ja identiteettiä.

Kirjoittamalla voi sanoittaa sydämen ajatuksia

O sallistuin kirjoituksen ohjaajakurssille Uppsalassa. Kurssille lähtö oli aikamoinen ihme, olin nimittäin juuri palannut sairaslomalta nähdessäni ilmoituksen kurssista. Jotenkin asia jäi vaivaamaan. Kun käytännön asiat olivat viimein järjestyksessä ilmoittautumiselle, kurssi olikin jo täynnä. Pääsin lopulta peruutuspaikalle.

Olen aina pitänyt kirjoittamisesta ja kirjojen lukemisesta. Koulussa rakastin ainekirjoitusta, varmasti myös siksi, että minulla oli hyvin kannustava äidinkielenopettaja. Suomessa kirjoitin muutaman vuoden juttuja ja kokosin materiaalia harrastuspalstalle Suomen dalmatiankoirayhdistyksen jäsenlehteen. Seurakunnassamme ilmestyy kirkkolehti, johon toisen suomenkielisen työntekijän kanssa vuorotellen kirjoitamme jotain suomeksi.

Kirjoittaminen on myös yksi tavoistani työstää asioita. Olen pitänyt päiväkirjaa niin kauan kuin muistan. Pöytälaatikkoon sekä vihkojen ja kalenterien kulmiin on matkan varrella kertynyt pienempiä tekstinpätkiä mimua koskettaneista tapahtumista ja tapaamistani ihmisistä.

Kun olen kokenut, että Jumala on puhunut minulle, olen kirjoittanut niitä paperille. Usein puhe on tullut hyvin arkipäiväisten asioiden kautta. Kun opettelin olemaan hyvä ja luotettava johtaja ensimmäiselle koiralleni tai kun treenasin koiriani pelastuskoiriksi, sain monta ”koira-saarnaa” Jumalalta. Nyt kun koiraharrastus on jäänyt vähemmälle ja olen alkanut seurata lintujen elämää ruokinnan, linnunpönttöjen rakentamisen ja valokuvaamisen muodossa, niin laatikkoon on alkanut kertyä lintukuvien lisäksi lyhyitä ”lintusaarnejä”.

Kurssin ensimmäisellä tapaamisella harjoittelimme kirjoittamaan ilman kontrollia. Ei saanut välittää kirjoitusvirheistä ja kieliopista, vaan piti kirjoittaa esimerkiksi 15 minuuttia jostain aiheesta ilman että nostaa kynää paperista. Ja suureksi

ihmeekseni sitä tekstiä vain alkoi tulla. Kotiin palattuani kirjoitin pikkujuttuja arkisista tapahtumista. En piitannut siitä pienestä äänestä sisälläni, joka kyseenalaisti tekemisen järkevyyttä. Sanoin ”huihait” kaikki-täytyy-olla-hyödyllistä -äänelle ja kirjoitin kynä sauhuten havainnoistani ympärilläni: kävelystä sumussa, maahan putoavista lehdistä, sateen ropinasta, muuttolinuista, uudesta lumesta, liian pienestä puvuntakista. Kirjoitin, koska se oli niin hauskaa kaikessa vallattomuudessaan ja luovuuksessaan. Tein siis juuri sitä, mitä uupumisesta toipuva minäni tarvitsi.

Kirjoittamisen viehätyks on siinä, että usein teksti yllättää tekijänsä. Kun kirjoitan jostain aiheesta, huomaan jotain yllättävää tai löydän uuden näkökulman.

Tämä tapahtui kurssitehtävää kirjoittaessani. Kun liitin tekstiin maailmanlaajuisen, paikallisen ja henkilökohtaisen muiston, yllätyin itsekkin, missä kaikessa olen ollut mukana. Kurssilla olen iloinnut myös mahdollisuudesta kuulla toisten kirjoittamia juttuja. On ollut mielenkiintoista kuunnella niin erilaisia tekstejä, joiden kuuntelukin, ei vain toistemme tapaaminen, on omalta osaltaan innostanut kirjoittamaan.

Voisi ajatella, että kirjoittamisprosessi on kuin linnunpoikasen hyppy pesäpöntöstä. On uskallettava jättää vanha pesäpönttö ja hypätä, vaikka siivet eivät vielä pitkälle kannu. Joskus se taas on kuin rantasipin kävely vettyneellä puunrungolla jokirannassa. On vain jatkettava matkaa ja luotettava, että pohja kantaa, vaikkei tukkia veden alta kaikin paikoin näykään. Kirjoittamisessa, kuten niin monessa muussakin asiassa elämässä, pätee periaate, että mitään ei saavuta, ellei uskalla kastella jalkojaan.

KIRSI GUSTAFSSON
KALIXIN SEURAKUNNAN JA
KALIXIN SAIRAALAN DIAKONI

KIRJOITETAAN YHDESSÄ

Kirkkokanslia ja Uppsalan hiippakunta järjestivät yhdessä Kirjoittamisen ohjaaja – koulutuksen Ruotsin kirkon suomenkielisille työntekijöille. Kouluttajana oli kirjailija ja toimittaja Helen Partti Suomesta. Kymmenen kurssilaista harjoittelivat kirjoittamista ja kirjoittamisen ohjaamista ryhmätoimintamuotona. Moni heistä aikoo aloittaa kirjoitusryhmätoiminnan kotiseurakunnassaan.

Koulutuksen tavoitteena on

- antaa koulutettaville valmius johtaa kirjoitusryhmiä seurakuntatyössä,
- antaa ideoita ja välineitä kirjoittamismetodin monipuoliseen käyttöön seurakuntakontekstissa sekä
- antaa eväitä elämäntarinoiden ja julkaistavan tekstin kirjoittamiseen.

Att skriva om sitt liv –

En metodutbildning för Svenska kyrkans sverigefinska medarbetare

Att skriva om sitt liv under trygg handledning är en mycket bra metod för att öka sin självkänedom och reflektera kring livsfrågorna tillsammans med andra. Skrivandet fungerar utmärkt som en gruppmetod såväl för konfirmander som olika vuxengrupper i församlingens liv. Genom handledt skrivande i grupp kan var och en tryggt undersöka sin egen och släktens historia, tolka olika livshändelser och se saker ur nya perspektiv. Många upplever skrivandet som både läkande och berikande. Under 2017–2018 har Kyrkokansliet i samarbete med Uppsala stift ordnat en ledarutbildning i livskrivandet för Svenska kyrkans sverigefinska medarbetare. Många av kursdeltagarna står redan i startgroparna för att börja en skrivargrupsverksamhet i sin församling. Utbildningen leddes av författare och journalist Helen Partti från Finland.

Målet med utbildningen var:

- Ge kursdeltagare färdigheter att leda skrivargrupper i församlingsarbetet.
- Ge verktyg och idéer för olika sätt att använda skrivandet som metod i församlingens kontexten.
- Ge tips och råd om hur man kan skriva, samla och publicera livsberättelser.

KUVA/FOTO: GUSTAF HELLSING

Elämäni puita

Torppani puutarhassa kasvaa monenlaisia puita. Suuri satavuotinen tammi, korkeita koivuja, omena- ja kirsikkapuita ja pienen pieni päärynäpuu, joka syksyllä kantaa suuria mehukkaita päärynöitä. Ihmettelyn aihetta riittää: miten hedelmänraakileet pulpahtavat kukista ja miten hennot oksat jaksavat kantaa kymmenittäin päärynöitä!

Raamatun alkulehdillä kerrotaan elämänpuusta, joka seisoo keskellä paratiisia. Siellä elämä oli kuin lapsuuden kesälaitumilla, ilman huolta huomisesta. Vihreitä niittyjä ja leikkiä aamusta iltaan. Vihlovan kaipauksen kanssa saa huomata, että elämä ei olekaan pelkkää unelmaa, vaan että elämässä on myös vääriä valintoja, sairautta ja kuolemaa. Yhdessä Aadamin ja Ee- van kanssa seisomme suljetun portin ulkopuolella.

Uusi testamentti kertoo ristinpuusta. Risti on se elämänpuu, jolla Kristus antoi elämänsä pelastaakseen sen, mikä kerran meni hukkaan. Sen, mikä meni rikki, sen Kristus korjasi kuolemallaan. Lehdet putoavat maahan ja siemen peitetään kyynelten kanssa multaan. Kristuksen kuolemaan kätkeytyy uusi elämä. Raamatun viimeisessä kirjassa – Ilmestyskirjassa – kerrotaan vielä kerran elämänpuusta, joka sijaitsee keskellä Uutta Jerusalemiä. Tämä puu kantaa hedelmää aina uudestaan.

Oma elämäni on osa suurempaa kertomusta. Puut kertovat minulle aina uudestaan luomisesta ja elämästä. Tammi antaa perspektiiviä. Mitä tämäkin huoli on sadan vuoden päästä ja onko nyt kai-

kella niin kiirettä? Koivut muistuttavat kotimaasta ja kaikesta siitä, mitä suku ja kieli ovat merkinneet itselleni. Muistan, kun lapsena katselin koivun hiirenkorvaoksia sinistä taivasta vasten. Oli kuin oksat olisivat jatkaneet kasvua taivaaseen... ja samaa taivasta näen myös täällä lahden toisella puolella.

Päärynäpuun pienuus ei ole este hedelmän kantamiseen. Hedelmät tulevat aikanaan. Ne eivät synny omasta yrityksestä tai pinnistyksestä vaan yhteydestä puuhun. Kaikkien puiden hedelmiä ei tarvitse syödä, vaikka joskus täytyy rajat ylittää huomatakseen, missä ne ovat. Elämänpuiden hedelmät jättävät hyvän jälkimaun ja sellaisista hedelmistä saa nauttia. Ristinpuu kertoo armosta epäonnistumisen keskellä ja siitä, että on rakastettu, kaikesta huolimatta, ja että loppu on uuden alku myös omassa elämässä.

Risti yhdistää alun ja lopun. Risti yhdistää myös meidät erehtyvät ihmiset toisiimme ja kaiken elämän Luojaan. Siksi paratiisi, jota kaipaamme, ei ole vain takana menneessä tai kerran tulevassa, vaan sen makua saamme maistaa jo täällä ja nyt, tämän vajavaisen elämän keskellä.

ANNA TOIVONEN
LINKÖPINGIN JA MOTALAN KAKSIKIELINEN PAPPI

KUVA: EMANUEL ERIKSSON

Minun tieni kirkkomuusikoksi

Soitin pikkupoikana sähköurkuja, teini-iässä klassista pianoa. Kuoroja olen myös johtanut jo nuoresta pitäen. Teollisuudessa työskennellessäni työskentelin myös musiikin parissa sivutoimisesti.

Muistan olleeni vierailevan laulusolistin tehtävissä Lextorpin kirkossa, pääsiäispäivän jumalanpalveluksessa. Olin aiemminkin tehnyt muutamia tällaisia vierailuja paikallisen suomenkielisen seurakuntatyön tilaisuuksissa, useimmiten kuitenkin säestäjänä. Trollhättanin suomalaisen kirkkokuoron olin oppinut tuntemaan jo vuosia aiemmin, heidän ja minun johtamani göteborgilaisen Da Capo kuoron välisen yhteistyön ansiosta.

Kyseisenä pääsiäispäivänä kuitenkin olin kirkon musiikkihuoneessa harjoittelemassa silloisen kanttorin kanssa, jumalanpalvelusta varten. Hän mainitsi saaneensa uuden viran naapuriseurakunnasta ja kertoi, että hänen virkansa tulee pian avoimeksi. Virkaan kuului suomenkielisen toiminnan musiikista vastaaminen, mutta myös kanttorin tehtäviä muun, ruotsinkielisen seurakuntatyön parissa.

Olin tuolloin ensimmäistä kertaa elämässäni ilman vakituista työtä lähes kymmenvuotisen autoteollisuuden parissa tehdyn uran jälkeen. Kanttoriksi en siis ollut koskaan opiskellut, mutta kuitenkin tehnyt paljon samantapaista musiikin parissa, jota kirkkomuusikon arkeen kuuluu. Soitin pikkupoikana sähköur-

kuja, teini-iässä klassista pianoa. Kuoroja olen myös johtanut jo nuoresta pitäen. Teollisuudessa työskennellessäni työskentelin myös musiikin parissa sivutoimisesti. Niinpä rohkenin hakea kyseistä virkaa, jonka sitten koesoittojen ym. jälkeen myös sain. Tuosta on kulunut jo lähes yhdeksän vuotta ja olen edelleen samassa toimessa.

Työ on vaihtelevaa ja minulla on myös sopivan paljon mahdollisuuksia (mahdollisuuksia) vaikuttaa sen sisältöön. Suomenkielisellä seurakuntatyöllä Trollhättanissa on pitkä historia ja sitä pidetään edelleen yllä, uskollisten seurakuntalaisten voimin, yhdessä suomenkielisen papin ja diakonin kanssa. Jatkan mielelläni tätä arvokasta työtä niin kauan kuin tekemistä riittää.

KIMMO TUOMAALA
KIRKKOMUUSIKKO

KUVAFOTO: MIKKO OLLILAINEN

Minun tieni diakoniksi

Matka ylioppilaasta diakoniksi kesti 25 vuotta. Siihen on sisältynyt paljon elämää. Olen löytänyt puolison, muuttanut Ruotsiin, saanut kaksi lasta, uupunut opinnoissa ja sisäisissä vaatimuksissa, masentunut, eheytynyt ja voimaantunut ja lopulta uskaltanut toivomaan uutta tehtävää.

Tieni viitoittajia on ollut useita. Äitini on yksi esikuvis-
tani. Jo lapsena seurasin hänen mukanaan kylään yksi-
näisten ihmisten luo. Isäni äiti oli opettaja ja poliitikko.
Hänen työnsä ihmisten hyvinvoinnin ja tasa-arvon edis-
tämiseksi teki minuun pysyvän vaikutuksen. Murrosikäisenä
herkistyin tosiasialle, ettei kotiseutuni Lappi säästy ilmansaas-
teilta. Venäjältä tulleet haposateet saivat minut, metsäläpin lap-
sen, kirjoittamaan sanomalehtiin metsien puolesta ja myöhem-
min myös valitsemaan ympäristötieteiden opinnot.

Naimisiin mentyäni muutimme mieheni kanssa Ruotsiin ja
hain opiskelemaan lääketiedettä. Asuimme Uumajassa ja
saimme kaksi lasta. Tuona aikana kasvoi uupumus vähitellen
osaksi elämäni, ja juuri aloitettuani lääkärin työt minulle tuli
täydellinen stoppi. Uupumuksen ja masennuksen lisäksi minun
todettiin kärsivän kaksisuuntaisesta mielialahäiriöstä. Se, että
voin tänään luonnollisesti nauraa, nauttia ihmisten seurasta,
nukkua, syödä ja paljon muuta, ihan tavallisia asioita, on suuri
ihme. Me pidämme niin helposti itsestään selvytenä ruumiin eri
toimintoja ja tunne-elämää. Sairauden pyyhkäistessä kaiken
tuon tavallisen hyvän pois olen tuntenut suurta avuttomuutta ja
surua. Tänään olen kiitollinen siitä, että aivosolummekin voivat
uusiutua ja että ajattelumme voi muuttua rakentavaksi. Luo-
jamme kiitos ja monien, monien ihmisten, jotka ovat minua aut-
taneet!

Paluusta työelämään tai opinnoista Ruotsin kirkon diakoniksi
en aikoinaan uskaltanut kuin korkeintaan unelmoida. Ihmette-
lin, kun silloin vielä pienet lapseni totesivat minulle iltasadun jäl-
keen: ”Äiti, sinä voisit lukea siksi kuin Kirsikin on”, eli diako-
niksi. Samoihin aikoihin näin lehdessä artikkelin diakoniksi kou-
luttautuneesta lääkäristä. Sitten ovellemme ilmestyi tuntematon
diakoni, joka ojensi minulle kirjeen. Kirjeessä oli diakonian opin-
noista kertova esite, jonka etusivulla hymyi minulle Uumajan

opiskelua ajoilta tuttu, nyt diakoniksi valmistunut sairaanhoitaja.
Nyt, jos koskaan minun oli pakko uskaltaa!

Diakonia on minulle työtä ihmisten ja luomakunnan hyvin-
voinnin puolesta. Ilmastokriisi, maaperän köyhtyminen ja muut
ympäristöhaasteet ovat ihmiskunnan aikaansaannoksia ja vain
yhdessä ratkottavissa. Niin sanotut rikkaat maat ovat rikastu-
neet köyhien maiden kustannuksella, ja ilmasto- ja elintasopako-
laiset ovat osaltaan sen seurausta. Tähänkin sopii minusta osu-
vasti Jeesuksen vertaus ruumiista ja sen jäsenistä. Jos yksi ruu-
miin jäsenistä kärsii, koko ruumis kärsii. Ruumiinjäsen-sanana
voisi korvata vaikka sanoilla naapuri, lähikylä, naapurivaltio tai
maanosia. Me itse olemme osa yhtä ruumista, ihmiskuntaa ja luo-
makuntaa. Lähimmäisenrakkaus on globalisaation myötä rak-
kautta myös yli merten ja mantereitten. Se voi toteutua esimer-
kiksi arkipäivän valintoina siinä, lennämmekö lomalle, mistä
ostamme tavaramme ja ruokamme. Arkipäivän valinnoillamme
on suuri vaikutus maailman hyvinvoinnille ja lastemme tulevai-
suudelle.

Diakonin työssä minua viehättää kokonaisvaltainen ihmisen
kohtaaminen. Niin sosiaaliset, taloudelliset, terveydelliset kuin
hengelliset asiat voivat tulla luonnollisesti esille. Jokainen päivä
on erilainen. Aina ei löydy sanoja,
eikä ratkaisuja. Silloin voimme ehkä
vain hengittää samaa ilmaa ja se riit-
tää, juuri sillä hetkellä.

MINNA MIETTINEN

DIAKONI HAAPARANNAN SEURAKUNTA

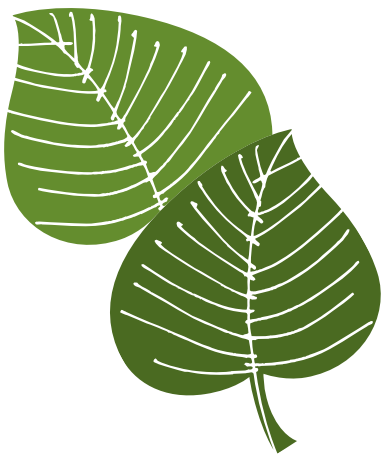
KUVA: YKSTINEN

Viisautta ympäri vuoden

Onniteltava se ihminen, joka silloin tällöin tarkistaa elämänsä suuntaa ja tekee tietoisia valintoja arjen haasteiden keskellä.

Raamatussa on monta hyvää opastusta suunnan etsijälle. Tässä muutamia poimintoja peiliksi tähän päivään ja huomiseen.

Terveisin Himmelin toimitus

TAMMIKUU

Älä ole mistään huolissasi, vaan saata aina se, mitä tarvitset, rukoillen, pyytäen ja kiittäen Jumalan tietoon. Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee sydämesi ja ajatuksesi.

HELMIKUU

Älä jätä elämäsi oman ymmärryksesi varaan, vaan turvaa koko sydämeäsi Jumalaan. Missä kuljetkin, pidä hänet mielessäsi. Hän viitoittaa sinulle oikean tien.

MAALISKUU

Mielenrauha on terveyden perusta. Älä kiellä apuasi, jos toinen on avun tarpeessa ja sinä pystyt tekemään hänelle hyvää. Tulkoon lempeytesi kaikkien ihmisten tietoon.

HUHTIKUU

Säilytä harkinta ja maltti. Älä päästä niitä silmistäsi. Näin kuljet tietäsi turvallisesti ja nukut yösi rauhassa.

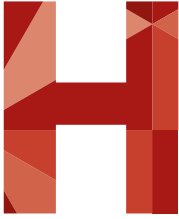
TOUKOKUU

Kun pysyt rakkaudessa, pysyt Jumalassa, ja Jumala pysyy sinussa.

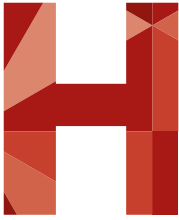
KESÄKUU

Jumala antaa enkeleilleen käskyn varjella sinua, missä ikinä kuljet. Kun huudat häntä, hän vastaa.

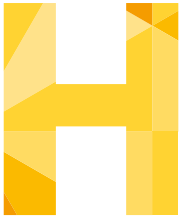
HEINÄKUU

Älä uppoudu murehtimaan asioita,
äläkä kiusaa itseäsi huolia hautomalla.
Valoisa mieli lisää elinpäiviä.
Muista iloita, innosta itseäsi ja pidä murheet loitolla.

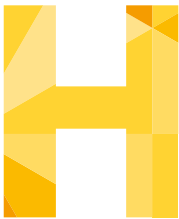
ELOKUU

Älä rehki rikastuaksesi,
älä tuhlaa edes ajatuksiasi siihen.
Kun kiinnität katseesi rikkauteen,
se on jo poissa:
se on saanut siivet ja
lentänyt taivaalle kuin kotka.

SYYSKUU

Nuoretkin väsyvät ja nääntyvät,
nuorukaiset kompastelevat ja kaatuvat.
Odota Jumalaa, niin saat uuden voiman.
Hän virvoittaa väsyneen ja antaa heikolle voimaa.

LOKAKUU

Jumala sanoo:
Tätä minä sinulta odotan:
että vapautat syyttömät kahleista, vapautat sorretut, murrat leipää nälkäiselle,
avaat kotisi kodittomalle, vaatetat alastoman, kun hänet näet,
etkä karttele apua tarvitsevaa veljeäsi.
Silloin sinun valosi puhkeaa näkyviin kuin aamunkoi
ja hetkessä sinun haavasi kasvavat umpeen.

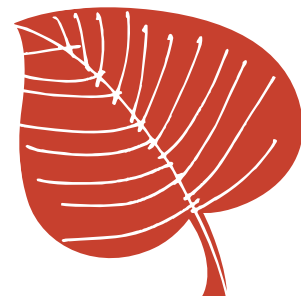
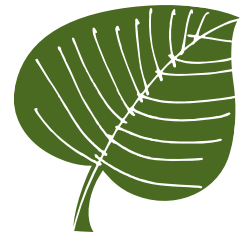
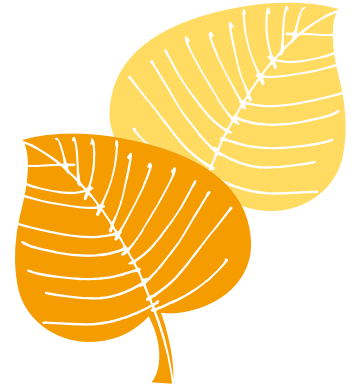
MARRASKUU

Älä lannistu, vaikka ulkonainen ihmisesi murtuukin.
Sisäinen ihmisesi uudistuu päivä päivältä.
Ole turvallisella mielellä.

JOULUKUU

Anna Hengen ohjata elämäsi.
Hengen hedelmiä ovat
rakkaus, ilo, rauha,
kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys,
uskollisuus, lempeys ja itsehillintä.

Rötter och vingar: Att leva sannare modigare och helare

Göran Larsson

Varla drivkrafter finns bakom våra beteendemönster? Varför spelar vi så ofta roller och gömmer undan det vi känner, behöver och är? Vad ska vi göra med all vår längtan efter närhet och liv?

Författaren Göran Larsson skriver med ömhet och vishet om människans möjligheter att upptäcka sina rötter och veckla ut sina vingar.

En av våra viktigaste uppgifter som människor är att bli mer oss själva och växa i kärlek till dem vi är. Då kan vi också älska fram andra människor.

Göran Larsson är präst och leg. psykoterapeut, verksam vid Sankt Lukas Dalarna i Falun. Han är en flitigt anlita föreläsare i ämnen som berör mänsklig växt och mognad och författare till den uppmärksammade boken Skamfilad.

Voiman ja ilon käsikirja

Helinä Siikala

Välitön reaktioni tämän kirjan avattuani oli: Miten minä olen voinut missata tämän?! Kirja ilmestyi jo 1997, mutta uusia painoksia on tullut sittemmin useita. Otsikko *Voiman ja ilon käsikirja* voi kuulostaa hömpältä, mutta sisältö on kaikkea muuta. Siikala tähtää suoraan ihmistyden ytimeen ja osuu kuin taitava tarkka-ampuja. Itsetunto, kaipaus, rakastuminen, vapaus, vastuu, väsyminen, terveys, sairaus, vanheneminen, seksuaalisuus, läheisyys, luopuminen, syyllisyys, suorittaminen, syli... Jo otsikoita lukiessa tulee olo, että kirjan lehdistä mahtuu koko ihminen. Ja niin mahtuikin. Siikala antaa tilaa niin ihmisen sielulle, ruumiille kuin hengelle.

Matkaa tehneen ihmisen viisaudella ja lämmöllä Siikala kuvaa ihmisen yritystä hallita elämää ja vastustaa muutoksia. Kirjan viesti on, että vaihtoehtojakin löytyy. Elämää voi myös elää. Elämä haluaa elää meissä ja ilo syntyy siitä, että me vastaamme elämän kutsuun.

Kirja koostuu lyhyistä kappaleista, joista jokaisen lopussa on pieni harjoitus. Se voi olla kirjoitustehtävä, mielikuvamatka tai ihan fyysinen harjoitus. Kirjan kappaleita voisi hyvin lukea vaikka seurakunnan aikuistoiminnassa. Keskustelua viriää varmasti!

Suurena nautintona sisällön lisäksi tässä kirjassa on Siikalalle ominainen värikäs, humoristinen ja huippuihana tapa käyttää kieltä.

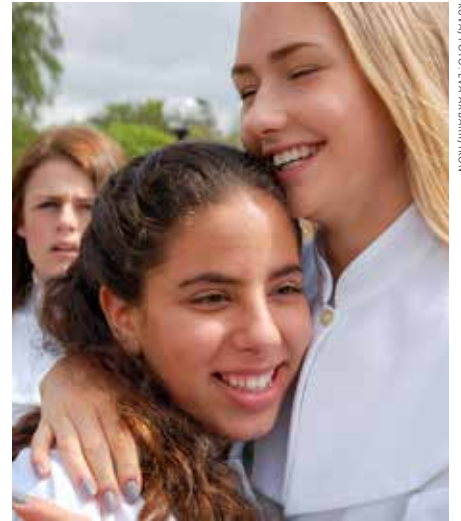
Helinä Siikala on lääkäri ja kirjailija, joka on toiminut myös Helsingin sanomien ja Aamulehden kolumnistina.

Ruotsin kirkko suomeksi

KUVA/FOTO: MAGNUS ARONSON/IKON

KUVA/FOTO: ALBIN HILFERT/IKON

KUVA/FOTO: EVA AXBARR/IKON

KUVA/FOTO: ALEX & MARTIN/IKON

KUVA/FOTO: ALEX & MARTIN/IKON

KUVA/FOTO: JOAKIM CARLSTRÖM/IKON

KOKO ELÄMÄN KIRKKO

Jeesus sanoi: "Tämän käskyn minä annan teille: Rakastakaa toisianne!"
Siinä kirkon tärkein tehtävä. Rakastaminen on elämän jakamista, rinnalla kulkemista, kuuntelemista, auttamista, yhteistä iloa ja surua.
Kirkko on jokaista meitä varten, koko elämämme ajan.

Elämän suurissa muutoksissa, arjen taakkojen ja lahjojen keskellä, ihmissyöttä opetellessa, uutta suuntaa etsiessä, meillä on kohtauspaikka.
Missä kuljetkin - kirkon ovi on aina auki.

www.svenskakyrkan.se/suomeksi

Himmeli 2018 RUOTSIN KIRKON RUOTSINSUOMALAISEN TYÖN LEHTI / SVENSKA KYRKANS SVERIGEFINSKA MAGASIN

**Vastaava toimittaja/
Ansvarig utgivare**
Ing-Marie Olofsdotter
Nilsson

Toimitus/Redaktion
Anne Simonsson
Heli van der Valk

**Toimituksen osoite/
Redaktionens adress**
Svenska kyrkan
Kommunikationsavdelningen/
Ruotsin kirkon viestintäosasto
751 70 UPPSALA

Kansikuva/Omslagsbild
Anne Simonsson

Ulkoasu/Grafisk form
BrandFactory

Paino/Tryck
Göteborgs Tryckeriet

**Tiedustelut ja tilaukset/
Förfrågningar och beställningar**

Externa beställningar:
webbshop.svenskakyrkan.se
Interna beställningar:
internwww.svenskakyrkan.se/verksamhetsstod
Förfrågningar: 0380-55 64 00

Toimittaja/Redaktör
Heli van der Valk

Herramme on elämän puu,
hauraita maan ei suojaa muu.
Pieninkin näin ravinnon saa.
Uskoamme puu kannattaa.

Oksina puun kasvamme näin,
kasvomme nostamme valoa päin.
Yhteys on tie heikkojen
Kristuksen ystävien.

Laulusta Viinipuu
san. Anna-Mari Kaskinen
Helmiä, Psalmer och sånger på finska